

Arrest

nr. 254 874 van 21 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEMYTENAERE
Beheerstraat 44
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. DEMYTENAERE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient als niet begeleide minderjarige vreemdeling op 31 oktober 2014 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Op 3 april 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit deze beslissing blijkt dat verzoekende partij een beschermingsstatus werd toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Gelet op de toenmalige situatie in haar regio van herkomst, Surkhrod, Afghanistan, werd beslist dat er voor de

verzoekende partij een reëel risico bestond op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurige geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict.

1.2. Op 14 juli 2020 werd een brief verzonden naar de verzoekende partij waarbij haar wordt meegedeeld dat er een onderzoek werd geopend naar de geldigheid van de subsidiaire beschermingsstatus en dat ze de mogelijkheid heeft om haar standpunt schriftelijk mee te delen. Deze brief luidt als volgt:

“Op 31 oktober 2014 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Op 6 april 2015 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Er zijn nieuwe elementen aan de orde waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus te heronderzoeken.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de omstandigheden op basis waarvan uw subsidiaire beschermingsstatus werd verleend mogelijk niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Dit nieuwe element zou mij ertoe kunnen brengen, deze status op te heffen o.b.v. artikel 55/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet).

Ik nodig u hierbij uit om schriftelijk de redenen mee te delen waarom uw status dient behouden te blijven o.b.v. artikel 57/6/7§2 van de Vreemdelingenwet. Met het oog op een snelle en kwalitatieve behandeling, vraag ik u eveneens om de specifieke vragen die op de bijgevoegde antwoordstrook worden vermeld zo concreet mogelijk te beantwoorden.

Bovendien verzoek ik u alle elementen ter staving van uw standpunt over te maken.

U kunt zich tijdens deze heroverwegingsprocedure laten bijstaan door een advocaat of door een vertrouwenspersoon van uw keuze.

Gelet op artikel 57/6/7 §3 van de Vreemdelingenwet krijgt u de mogelijkheid via het bijgevoegde formulier - keuze van woonplaats - woonplaats te kiezen voor deze heroverwegingsprocedure. Elke wijziging van de gekozen woonplaats wordt bij een aangetekende zending meegedeeld aan het CGVS.

Gelet op artikel 57/6/7§5 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 35/2 §2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, dient uw antwoord het CGVS te bereiken binnen 15 dagen na kennisgeving van dit verzoek om schriftelijk de redenen voor het behoud van uw status mee te delen.

Bij gebrek aan antwoord kan ik op grond van de elementen in mijn bezit een beslissing nemen.”

In de vragenlijst die aan deze brief wordt gevoegd, wordt aangegeven dat uit het paspoort van de verzoekende partij blijkt dat haar paspoort een Afghaanse inreisstempel van 22 september 2017 bevat en een Afghaanse uitreisstempel van 18 oktober 2017.

1.3. Op 28 juli 2020 stuurt de verzoekende partij de vragenlijst ingevuld terug naar de verwerende partij.

1.4. Op 30 november 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij. Dit is de bestreden akte waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pasjtoense origine te zijn en afkomstig te zijn van het dorp Shamshapoor in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. Uw vader werkte voor de grenspolitie in Afghanistan. Hij ontving begin 2014 een dreigbrief van de taliban waarin hij werd aangemaand te stoppen met zijn werk, maar besloot toch verder te werken. Uw vader kwam vervolgens om het leven bij een bomaanslag in Fateh Mina. Drie maanden na zijn dood kreeg u een dreigbrief van de taliban. Ongeveer anderhalve maand later kwamen de taliban u thuis zoeken. Uw moeder verstopte u in de broodoven waar de taliban u niet vonden. Bij hun vertrek zeiden de taliban dat ze zouden terugkomen tot ze u zouden vinden. De volgende dag regelde de man van uw tante, M. E. (...), uw vertrek uit Afghanistan. U kwam op 30 oktober 2014 aan in België en diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in. U vreesde dat de taliban op een dag één van uw broers of zussen zou meenemen .

Op 3 april 2015 besliste het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen omtrent de werkzaamheid van uw vader, noch aan de problemen die hij en u hierdoor ondervonden. U werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat uw afkomst uit het district

Surkhrod in de provincie Nangarhar, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief op dat moment geloofwaardig werden geacht. U ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS. Op 23 januari 2016 werd u meerderjarig.

Op 23 december 2019 ontving het CGVS van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een 'vraag tot intrekking van het statuut van subsidiaire bescherming' (dd. 18.12.2019). Uit de informatie die DVZ aan het CGVS overmaakte bleek dat uw echtgenote in het kader van de procedure gezinshereniging een kopie neerlegde van twee vliegtickets op uw naam voor de vluchten Istanbul-Kabul (d.d. 22/09/2017) en Kabul-Istanbul (d.d. 18/10/2017), en uw Afghaans paspoort met een Afghaanse inreisstempel op datum van 22 september 2017 alsook een Afghaanse uitreisstempel op datum van 18 oktober 2017.

Op 14 juli 2020 werd u door het CGVS gevraagd schriftelijk de redenen mee te delen waarom uw subsidiaire beschermingsstatus moet worden behouden.

In uw schriftelijk antwoord van 28 juli 2020 verklaarde u op 22 september 2017 naar Kabul te zijn gereisd omdat uw moeder was overleden op 20 september 2017. Op 6 oktober 2017 trad u in Kabul in het huwelijk met K. A. S. (...) zodat zij voor uw minderjarige broers en zussen kon zorgen in Shamshapur. U verbleef de hele tijd in het huis van uw Afghaans-Belgische werkgever A. Z. K. (...) in de wijk Arzaan Qaymat. Uw minderjarige broers en zussen, uw echtgenote, uw schoonmoeder en uw schoonzus bezochten u in Kabul. U keerde terug naar België op 18 oktober 2017.

Ter staving van het behoud van uw status legt u uw Belgische verblijfskaart neer; alsook een kopie van de overlijdensakte van uw moeder d.d. 20 september 2017; een verklaring van A. Z. K. (...); documenten betreffende uw vliegtuigreis; een kopie van uw huwelijksakte d.d. 14 oktober 2017; een kopie van zes bladzijden uit het paspoort van uw echtgenote K. B. (...); een kopie van de taskara van uw oudste broer; een kopie van een verklaring van de man van uw tante; een kopie van een verklaring van uw echtgenote; een kopie van een verklaring van uw schoonmoeder; vijf attesten over uw scholing in België; zeventien loonfiches van uw werk in België en een verklaring van uw advocate ter bevestiging van uw verklaringen.

B. Motivering

U kreeg op 3 april 2015 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat er in het district Surkhrod gelegen in de provincie Nangarhar een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie vervat in uw administratief dossier, blijkt dat u gedurende 26 dagen bent teruggekeerd naar Afghanistan. U reisde met een Afghaans paspoort op 22 september 2017 naar Afghanistan om vervolgens op 18 oktober 2017 terug te keren.

Dit nieuwe element geeft aanleiding om de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus te heronderzoeken. Op grond van artikel 57/6/7 §2 van de Vreemdelingenwet werd u op 14 juli 2020 schriftelijk de mogelijkheid geboden de redenen mee te delen waarom uw beschermingsstatus moet worden behouden.

Uw antwoord werd op het CGVS ontvangen op 28 juli 2020.

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op

ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is "ingrijpend en niet-voorbijgaand" in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reëel risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/5, § 3 Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Uit de stukken waarover het CGVS beschikt en uit uw schriftelijk antwoord van 28 juli 2020 blijkt dat u tijdens uw terugreis naar Afghanistan in de wijk Arzaan Qaymat in de stad Kabul verbleef (antwoordstrook, vraag 1C), een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U verbleef er gedurende 27 dagen om er te huwen (antwoordstrook, vraag 1A).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in de stad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u 27 dagen in de stad Kabul verbleef in de woning van uw Afghaans-Belgische werkgever (antwoordstrook, vraag 1D). U bent een gezonde jonge man en kan verder bogen op de werkervaring die u intussen België opdeed als zaakvoerder van een handcarwash (antwoordstrook, vraag 1G, 3). Dit getuigt van een ondernemingszin die ook reeds bleek uit uw komst als jonge man naar Europa. U volgde in België verder een schildercursus en behaalde enkele taalcertificaten waaruit kan afgeleid worden dat u intussen geletterd bent (antwoordstrook, vraag 4). Met dergelijke uiteenlopende kwalificaties maakt u ongetwijfeld kans op de arbeidsmarkt in de stad Kabul.

Ter volledigheid moet er op worden gewezen dat u geen zicht biedt op uw werkelijke activiteiten tijdens uw verblijf in de stad Kabul. U beweert dat u er 24 uur op 24 uur binnenshuis bleef in de woning van uw Belgische werkgever (antwoordstrook, vraag 1D, 1F, 1J) en uw schuilhuis niet kon verlaten omdat de taliban u sowieso zouden vermoorden (antwoordstrook, vraag 10; verklaring advocaat, p. 4). Er dient hierbij echter benadrukt te worden dat uw problemen met de taliban in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden en u geen elementen aanbrengt die een ander licht op werpen op deze beoordeling. Aldus kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u bijna een maand enkel binnen bleef en u niet, voor redenen waar u geen zicht op biedt, in de stad begaf.

Het gegeven dat u niemand zou kennen in de stad Kabul, wat weinig meer is dan een losse bewering die sterk kan worden betwijfeld aangezien u weigert zicht te bieden op uw werkelijke activiteiten tijdens uw verblijf in Kabul, en niemand u er zou komen bezoeken (antwoordstrook, vraag 8) betekent overigens hoe dan ook niet dat het onredelijk zou zijn om van u te verwachten dat u zich in de stad Kabul zou vestigen. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt weliswaar dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Wat betreft uw bewering dat niemand u er zou kunnen bezoeken (antwoordstrook, vraag 8) moet er nog op gewezen worden dat uw familieleden u dankzij de hulp van de man van uw tante tijdens uw 27-daags verblijf in Kabul kwamen bezoeken. Ten overvloede kan er nog op gewezen worden dat uw Afghaans-Belgische werkgever – die u geen huur verrekende, een bijkomende lening toekende en uw verklaringen in het kader van het behoud van uw status ondersteunt met een getuigenis (verklaring werkgever) – over enige financiële slagkracht, een woning en redelijkerwijs een netwerk in Kabul beschikt en u indien nodig verdere hulp en steun kan geven bij terugkeer naar de stad Kabul.

Ook in de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld

geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u heden in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in de stad Kabul te vestigen stelde u voorts dat de taliban u weer zou kunnen opsporen (antwoordstrook, vraag 8). Hierbij moet benadrukt worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat u actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Aldus dient besloten te worden dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt wijst er op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Wat betreft uw bewering dat de taliban u nog steeds zouden willen vermoorden en u daarom uw statuut dient te behouden (antwoordstrook, vraag 10) moet wederom benadrukt worden dat uw problemen met de taliban niet geloofwaardig werden bevonden en u niet in beroep ging tegen deze beslissing. U riep tot slot in dat de taliban een voorbeeld zouden maken van u omwille van uw lange verblijf in een ongelovig land (antwoordstrook, vraag 7). Dit is echter een louter hypothetische vrees waarvoor u geen enkele concrete indicatie aangeeft, noch zijn er enige elementen in uw dossier die zouden kunnen wijzen op een dergelijke vrees of risico. Uw eigen gedrag is zelfs een duidelijke aanwijzing van het tegendeel daar u het zelf mogelijk achtte om eind 2017 voor bijna een maand terug naar Kabul te keren, hetgeen niet strookt met een daadwerkelijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aldaar.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw behoud kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw Belgische verblijfskaart, de kopie van de overlijdensakte van uw moeder, de kopie van uw huwelijksakte, de documenten betreffende uw vliegreis en de gekopieerde identiteitsdocumenten van uw echtgenote en oudste broer betreffen allemaal elementen die op zich niet ter discussie staan in huidige beslissing. De verklaringen van A. Z. K. (...), van de man van uw tante en van uw andere familieleden hebben een gesolliciteerd karakter waardoor de bewijswaarde ervan reeds bijzonder relatief is. Bovendien wijzigen deze verklaringen evenmin de hierboven gemaakte vaststellingen omtrent uw mogelijkheid tot vestiging in de stad Kabul, noch uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade bij terugkeer. De verwijzing van de man van uw tante naar uw problemen met de taliban kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze problemen niet ombuigen. De neergelegde schoolattesten en loonfiches ondersteunen de vaststelling dat u zich kunt vestigen in de stad Kabul. De verklaring van uw advocaat werd mee in rekening gebracht bij de beoordeling van uw verklaringen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven”

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. De Raad stelt ambtshalve het volgende vast:

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij zijn beroep indien hij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt en het onwettig bevinden van de aangevochten beslissing hem een direct en persoonlijk voordeel oplevert, hoe miniem ook. Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar een verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat het desgevallend inwilligen van het beroep hem een concreet voordeel oplevert (RvS 5 juli 2016, nr. 235.343).

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, dit is omdat de omstandigheden op grond waarvan deze status werd verleend zodanig gewijzigd zijn dat een bescherming niet langer nodig is.

De commissaris-generaal oordeelt dat er voor de verzoekende partij overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet een redelijk vestigingsalternatief is in de stad Kaboel en dat de wijziging in de omstandigheden op grond waarvan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

2.4. Artikel 49/2, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, wordt toegelaten tot een verblijf van één jaar en, in geval van verlenging, geldig gedurende twee jaar.

Artikel 49/2, §3 van de Vreemdelingenwet, bepaalt dat de subsidiair beschermde vijf jaar na het indienen van zijn aanvraag tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk wordt toegelaten.

Volgens §5 van diezelfde bepaling, kan de minister of zijn gemachtigde, nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven, een einde maken aan het verblijf van de betrokken vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Artikel 11, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, na de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5 van dezelfde wet, de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van deze status tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten. Artikel 11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde te allen tijde kan beslissen om het verblijf een vreemdeling die als begunstigde van een subsidiaire beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, wanneer de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De parlementaire werkzaamheden verduidelijken de draagwijdte van deze bepalingen als volgt: *“In geval van opheffing van de internationale beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3 of 55/5 van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de vreemdeling (dus tijdens de eerste 5 jaar verblijf, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag) overgaan tot beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis is terug te vinden in het nieuw artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de wet. Eenmaal deze vreemdelingen als begunstigten van internationale bescherming reeds waren toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur of tot een meer duurzaam verblijf (vestiging of status van langdurig ingezetene), voorziet de wet geen specifieke rechtsgrond om hun verblijf te beëindigen na de opheffing van de internationale beschermingsstatus. Het verblijf kan dan enkel worden beëindigd overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet.”* (Parl.St. Kamer, 2015-2016, nr. 54-1730/001, 6)

2.5. *In casu* wordt niet betwist dat de verzoekende partij in het bezit is van een B-kaart, geldig tot 12 maart 2025 en dus een onbeperkt verblijfsrecht geniet. Bijgevolg is artikel 11, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet langer op haar van toepassing. Evenmin is artikel 11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet in haar geval van toepassing omdat haar subsidiaire beschermingsstatus *in casu* niet wordt ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet maar wel wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, zoals duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt.

Ter terechtzitting wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij volledig losstaat van het onbeperkte verblijfsrecht dat zij in België thans geniet en dat deze beslissing op zich geen invloed meer kan hebben op dit onbeperkte verblijfsrecht. De Raad zet uiteen dat haar onbeperkte verblijfsrecht enkel kan worden beëindigd om redenen van openbare orde of kan worden ingetrokken wegens fraude (artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet), waarvoor thans geen indicaties voorhanden zijn. De bestreden beslissing heeft op geen enkele wijze tot gevolg dat de verzoekende partij moet terugkeren naar Afghanistan.

Vervolgens wordt de verzoekende partij de vraag gesteld wat haar actueel belang is bij haar beroep tegen de opheffing van haar subsidiaire beschermingsstatus, aangezien zij tot een verblijf van onbeperkte duur is toegelaten.

De advocaat van de verzoekende partij merkt op dat zij bij het invullen van de vragenlijst ook gewezen hebben op de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België, maar dat de verwerende partij toch beslist heeft om een beslissing te nemen tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij meent dat zij daardoor sowieso haar belang behoudt bij het voorliggende beroep.

De verzoekende partij brengt hiermee echter geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus *in casu* aanleiding kan of zou kunnen geven tot een beëindiging van het verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad herhaalt, zoals ook tijdens de terechtzitting werd uiteengezet, dat een beëindiging van haar verblijf heden enkel mogelijk is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Er zijn geen indicaties voorhanden voor het bestaan van dergelijke redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Evenmin zijn er indicaties van fraude.

Ongeacht de uitkomst van onderhavig beroep bij de Raad tegen de beslissing tot opheffing van haar subsidiaire beschermingsstatus, blijft haar onbeperkte verblijfsrecht onaangetast en geniet zij bescherming tegen refoulement, waardoor haar vordering haar geen enkel voordeel kan opleveren.

De verzoekende partij toont dan ook niet concreet aan dat zij nog beschikt over een belang bij haar beroep.

De verwerende partij stelt zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Het beroep in zoverre ingediend tegen de beslissing van 30 november 2020 tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij, is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS